

T R E Ś Ć :

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 178 — Nr 239 z dnia 31.5.1951 r. zmieniające zarządzenie w sprawie paszportyzacji przedsiębiorstw przemysłu państwowego.
- Poz. 179 — Nr 216 z dnia 7.6.1951 r. w sprawie ustalenia nowej nomenklatury kontyngentowych grup wyrobów hutniczych na rok 1952.
- Poz. 180 — Nr 217 z dnia 7.6.1951 r. w sprawie zasad ubezpieczenia mienia jednostek gospodarki uspołecznionej od ognia i innych zdarzeń losowych.
- Poz. 181 — Nr 223 z dnia 7.6.1951 r. w sprawie zabezpieczenia pewności ruchu elektrowni przemysłowych.
- Poz. 182 — Nr 238 z dnia 9.6.1951 r. w sprawie zmiany ogólnych warunków dostawy cukru białego i rafinady, owoców, warzyw i ziemniaków wczesnych w stanie świeżym.
- Poz. 183 — Nr 227 z dnia 11.6.1951 r. w sprawie przeszkolenia kadr technicznych w gospodarce paliwowo-smarowniczej.

Poz. 184 — Nr 230 z dnia 16.6.1951 r. w sprawie przeszkolenia kierowników terenowych służb planowania w związku z opracowaniem terenowych planów gospodarczych na rok 1952.

Poz. 185 — Nr 233 z dnia 16.6.1951 r. zmieniające instrukcję nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji.

Poz. 186 — Nr 234 z dnia 18.6.1951 r. zmieniające instrukcję Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 30 o ogólnych zasadach planowania, wykonywania i finansowania remontów obiektów majątku trwałego jednostek gospodarki narodowej.

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

Poz. 187 — Nr 3 z dnia 16.6.1951 r. w sprawie sposobu sporządzania planów uzyskiwania złomu i odpadów użytkowych metali nieżelaznych i ich stołów uzyskiwanych przy produkcji.

178.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 239 z dnia 31 maja 1951 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie paszportyzacji przedsiębiorstw przemysłu państwowego.

W zarządzeniu Przewodniczącego PKPG nr 101 z dnia 28 marca 1951 r., znak TE2G-0-1 w sprawie paszportyzacji przedsiębiorstw przemysłu państwowego (Biuletyn PKPG nr 10, poz. 110) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dotychczasowa treść § 3 atrzymuje oznaczenie „ust. 1“;
 - 2) w § 3 dodaje się ust. 2 o brzmieniu: „2. Niżej wymienione zakłady przeprowadzają paszportyzację w terminie do 1 sierpnia 1951 r.
1. Ministerstwo Finansów — Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych.
 2. Ministerstwo Oświaty — Państwowe Zakłady Wydawnictw Szkolnych.
 3. Min. Kultury i Sztuki — „Czytelnik“ Spółdzielnia Wydawniczo-Oświatowa, „Książka i Wiedza“, Spółdzielnia Wydawnicza, „Prasa“ — Robotnicza Spółdzielnia Wydawnicza, Ludowa Spółdzielnia Wydawnicza Prasa Demokratyczna — Nowa Epoka, Zakłady Wydawnictw Spółdzielczych.
 4. Prezydium Rady Min. — „Dom Słowa Polskiego“.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

179.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 216 z dnia 7 czerwca 1951 r.

w sprawie ustalenia nowej nomenklatury kontyngentowych grup wyrobów hutniczych na rok 1952.

W celu usunięcia niedociągnięć dotychczasowej nomenklatury kontyngentowych grup hutnictwa żelaza, na które składały się w szczególności:

- a) obszerność nomenklatury, zawierającej około 230 grup kontyngentowych, powodującej olbrzymi nakład pracy ze strony służby zaopatrzenia przy opracowaniu planów zaopatrzenia;
- b) konieczność specyfikowania zapotrzebowań w zbyt dokładnym ujęciu, powodująca nierealność planów zaopatrzenia zwłaszcza, że ustalanie zapotrzebowań odbywało się z reguły na kilka miesięcy przed terminem ich realizacji;
- c) trudność planowania zaopatrzenia na potrzeby produkcji indywidualnej, gdzie możliwość ustalenia zapotrzebowań w tak ścisłym asortymencie grupowym była w zasadzie niewykonalna;
- d) trudność dokonywania zmian planu produkcji, uniemożliwiająca w wielu przypadkach dokonywanie przerzutów między poszczególnymi grupami i powodująca częste dostarczanie przez huty materiału niezgodnego z rzeczywistymi potrzebami odbiorcy

oraz biorąc pod uwagę zmniejszenie ostrości deficytu w niektórych grupach kontyngentowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy opracowaniu planów zaopatrzenia materiałowego, bilansów materiałowych do Narodowego Planu Go-

spodarczego i rozdzielników materiałowych na rok 1952 w zakresie wyrobów hutniczych należy stosować nomenklaturę grup hutniczych, podaną w „Wykazie Artykułów Bilansowych w Narodowym Planie Gospodarczym na rok 1952” (wydawnictwo Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 29a).

Tabela nr 1, zawarta w Wykazie Nr 29a, ustala nomenklaturę nowych 58 grup kontyngentowych wyrobów hutniczych oraz podaje sposób ich przeliczenia na dotychczasowe grupy kontyngentowe.

Tabela nr 2 Wykazu Nr 29a zawiera pomocnicze zestawienie podające sposób przeliczenia dotychczasowych grup kontyngentowych na nowe.

§ 2. W celu zastosowania nowej nomenklatury kontyngentowych grup wyrobów hutniczych należy:

- 1) dokonać w terminie do dnia 30 czerwca 1951 roku przeliczenia dotychczasowych grupowych norm zużycia materiałowego w ten sposób, aby zużycie wyrobów hutniczych, należących do różnych grup kontyngentowych, wyliczone było na każdą nową grupę kontyngentową oddzielnie i umożliwiało zastosowanie nowych norm przy pracach nad Narodowym Planem Gospodarczym na rok 1952;
- 2) przeliczyć dane ewidencyjno-statystyczne ujęte w dawnych grupach kontyngentowych na nowe grupy dla stworzenia danych porównawczych w zakresie zużycia wytworów hutniczych w latach 1950 i 1951.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

180.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

i
MINISTRA FINANSÓW

Nr 217 z dnia 7 czerwca 1951 r.

**w sprawie zasad ubezpieczenia mienia jednostek gospodarki
uspołecznionej od ognia i innych zdarzeń losowych.**

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190) oraz na podstawie § 1, ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za jednostki ubezpieczające w rozumieniu niniejszego zarządzenia należy uważać wszystkie jednostki gospodarki uspołecznionej z wyjątkiem jednostek podległych Ministrom: Obrony Narodowej, Spraw Zagranicznych, Bezpieczeństwa Publicznego oraz rolniczych spółdzielni produkcyjnych.

2. Wszystkie umowy o ubezpieczenie powinny być zawierane z Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych (PZUW).

I. Obowiązek ubezpieczenia od ognia.

§ 2. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej mają obowiązek ubezpieczać od ognia środki trwałe i obrotowe, a w szczególności:

- 1) budowle fabryczne, przyfabryczne, mieszkalne, gospodarcze, wszelkie budowle nowowznoszone i materiał budowlany,
- 2) maszyny, aparaty i urządzenia fabryczne oraz urządzenia biur, magazynów i innych pomieszczeń,

- 3) surowce, półfabrykaty i fabrykaty w przedsiębiorstwach przemysłowych oraz towary w jednostkach handlowych, usługowych i innych,
- 4) środki transportowe,
- 5) ziemiopłody oraz inwentarz martwy i żywy w państwowych majątkach rolnych,
- 6) mienie pracowników znajdujące się na terenie zakładu pracy w związku z wykonywaniem przez nich czynności służbowych.

2. Nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od ognia przedmioty niepalne lub trudnopalne, a mianowicie: bruki, dojazdy, tory kolejowe i kolejkowe, baseny wodne, wieże wodne, studnie betonowe bez nakrycia, żelazne i murowane ogrodzenia, żelazne zbiorniki na melasę, ruda, złom (z wyjątkiem wysokowartościowych złomów stopowych i ferrostopowych) oraz znajdujące się na otwartej przestrzeni składy surowki z wielkich pieców, składy cegły palonej i piasku.

3. O wyłączeniu innych przedmiotów niepalnych lub trudnopalnych, nie wymienionych w ust. 2 decyduje właściwe ministerstwo po zasięgnięciu opinii PZUW.

§ 3. Łącznie z umową o ubezpieczenie od ognia należy zawierać również umowę o ubezpieczenia uzupełniające, a mianowicie:

- a) ubezpieczenie od wybuchów wszelkiego rodzaju w zakładach przemysłowych,
- b) ubezpieczenie urządzeń elektrycznych w zakładach przemysłowych od szkód elektrycznych,
- c) ubezpieczenie kosztów uprzątnięcia i wywózki gruzu oraz innych bezużytecznych pozostałości, spowodowanych wypadkiem ubezpieczeniowym.

§ 4. 1. Przedmioty wymienione w § 2 ust. 1 pkt 1), 2), 4), 5), należy ubezpieczać od ognia w rzeczywistej wartości, przedmioty wymienione w pkt. 3) — wg kosztów własnych (nabycia lub wytworzenia), a wymienione w pkt. 6) — na pierwsze ryzyko.

2. Przed upływem każdego okresu ubezpieczenia należy dokonać sprawdzenia sum ubezpieczenia i zgłosić do PZUW ewentualną zmianę ich wysokości.

II. Obowiązek ubezpieczenia żywego inwentarza.

§ 5. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej mają obowiązek ubezpieczać od padnięcia posiadane zwierzęta pociągowe i użytkowo-hodowlane w wieku ustalonym ogólnymi warunkami ubezpieczenia.

2. Postanowienia ust. 1 nie dotyczą: ubezpieczenia tuczu i opasu zwierząt, ubezpieczeń bazowo-transportowych zwierząt (import, eksport, przerzuty inwentarza hodowlanego i użytkowego), ubezpieczeń jaj podczas sztucznego wylęgu, drobiu hodowlanego lub przeznaczonego do tuczu przemysłowego, ubezpieczeń zwierząt futerkowych i pasiek.

3. Zainteresowane ministerstwa mogą wprowadzić dla jednostek podległych obowiązkowi ubezpieczenia w poszczególnych rodzajach ubezpieczeń wymienionych w ust. 2.

III. Inne rodzaje ubezpieczeń.

§ 6. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej mogą zawierać z PZUW w razie potrzeby umowy ubezpieczenia w następujących działach ubezpieczeń:

- 1) pojazdów mechanicznych w zakresie odpowiedzialności cywilnej, auto-casco oraz od następstw nieszczęśliwych wypadków,
- 2) od kradzieży z włamaniem i rabunku,

- 3) od odpowiedzialności cywilnej,
- 4) od następstw nieszczęśliwych wypadków,
- 5) maszyn od uszkodzenia,
- 6) chomage (od skutków przerwy w ruchu przedsiębiorstwa z powodu ognia),
- 7) szyb i szkła od stłuczenia,
- 8) wodociągowych,
- 9) plonów od gradobicia,
- 10) zwierząt wymienionych w § 5 ust. 2.

2. Na zawarcie umowy o ubezpieczenie w działach, o których mowa w ust. 1, ubezpieczający powinni uzyskać zgodę właściwego centralnego zarządu, właściwej centrali lub innej równorzędnej jednostki, a co do przedsiębiorstw terenowych i spółdzielczych — właściwej nadrzędnej jednostki na szczeblu wojewódzkim, a w braku takich jednostek — właściwego prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

IV. Postanowienia wspólne.

§ 7. 1. Na kierownikach zakładów przemysłowych, handlowych, usługowych itp. ciąży obowiązek zawiadamiania niezwłocznie najbliższej placówki terenowej PZUW o wszelkich szkodach losowych w ubezpieczonych obiektach.

2. Poza tym o wszystkich szkodach losowych w obiektach ubezpieczonych jak i nieubezpieczonych należy zawiadamiać niezwłocznie zainteresowaną jednostkę nadrzędną wymienioną w § 6 ust. 2.

§ 8. Do ubezpieczeń objętych niniejszym zarządzeniem mają zastosowanie ogólne oraz szczególne warunki ubezpieczenia dla jednostek gospodarki społecznej, obowiązujące w poszczególnych rodzajach ubezpieczeń, prowadzonych przez PZUW.

V. Postanowienia końcowe.

§ 9. Właściwi ministrowie polecać podległym jednostkom ściśle przestrzeganie zasad podanych w niniejszym zarządzeniu.

§ 10. Zarządzenie nie ma zastosowania:

- 1) do ubezpieczenia środków trwałych (budynki, maszyny, aparaty i urządzenia) przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym wielkiego i średniego przemysłu państwowego oraz wszystkich przedsiębiorstw i jednostek budżetowych — uchwała Nr 1 Prezydium Rządu z dnia 3 stycznia 1951 r. w sprawie ubezpieczenia środków trwałych przedsiębiorstw przemysłu państwowego oraz przedsiębiorstw i jednostek budżetowych (Monitor Polski Nr A-4, poz. 47);
- 2) do ubezpieczeń transportowych z wyjątkiem wymienionych w § 5 ust. 2.

§ 11. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc:

- 1) okólnik Nr 2 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1949 r. w sprawie ubezpieczenia od ognia i innych wypadków losowych (Dz. Urz. Min. P. i H. Nr 7, poz. 34),
- 2) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego znak: CE9D-10-03/88 z dnia 10 października 1949 r. w sprawie zaktualizowania wysokości sum ubezpieczenia w zawartych umowach ubezpieczenia od ognia oraz inne przepisy sprzeczne z niniejszym zarządzeniem.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

MINISTER FINANSÓW

w z. E. Szyr

w z. W. Jastrzębski

181.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 223 z dnia 7 czerwca 1951 r.

w sprawie zabezpieczenia pewności ruchu elektrowni przemysłowych.

W celu zabezpieczenia elektrowni przemysłowych przed awariami mogącymi powstać wskutek niedostatecznej konserwacji urządzeń, braku czystości, dopuszczenia niepewnych jednostek prądowórczych do ruchu oraz niewystarczającego stanu zabezpieczenia głównych urządzeń elektrowni zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zainteresowani ministrowie wydadzą niezwłocznie wszystkim podległym jednostkom, w skład których wchodzi elektrownie przemysłowe, zarządzenia nakazujące wykonanie w określonym terminie następujących czynności:

- 1) sprawdzenie stanu gotowości ruchowej zabezpieczeń urządzeń elektrowni i doprowadzenie ich do należytego stanu;
 - 2) przeprowadzenie kontroli wykonywanej konserwacji oraz utrzymywanie czystości urządzeń i pomieszczeń produkcyjnych i rozdzielczych (rozdzielnie, stacje transformatorowe itp.);
 - 3) przeszkolenie i przeprowadzenie ćwiczeń praktycznych z personelem inżynieryjno-technicznym i obsługującym urządzenia elektrowni w zakresie postępowania przy wszelkich możliwych wypadkach awarii (przełączenia, uruchomienia rezerwowych jednostek siły itp.);
 - 4) wydanie przez dyrektora centralnych zarządów na podstawie sprawozdań pionspekcyjnych poleceń, aby w ciągu 14 dni usunięto wszelkie niedomagania i usterki nie związane z zainstalowaniem nowych urządzeń lub z późniejszymi przeróbkami istniejących urządzeń, mogące mieć wpływ na powstanie awarii;
 - 5) opracowanie przez elektrownie instrukcji o postępowaniu na wypadek awarii, wzorowanej na istniejącej tymczasowej instrukcji CZE w sprawie badania, analizy, klasyfikacji ewidencji i sprawozdawczości awarii i defektów ruchowych w zakładach energetycznych.
2. Kontrole, o których mowa w ust. 1 p. 1) przeprowadzą centralne zarządy za pośrednictwem własnego personelu lub pracowników zakładów podległych.

§ 2. Odpisy wydanych zarządzeń należy przesłać w terminie do dnia 15 czerwca 1951 r. do Departamentu Techniki PKPG.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

182.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 238 z dnia 9 czerwca 1951 r.

w sprawie zmiany ogólnych warunków dostawy cukru białego i rafinady, owoców, warzyw i ziemniaków wczesnych w stanie świeżym.

Na podstawie art. 36 pkt 1) ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. W ogólnych warunkach dostawy cukru białego i rafinady stanowiących załącznik Nr 24 do Zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 26 sierpnia 1950 r. w sprawie ogólnych warunków dostaw (Biuletyn PKPG Nr 20, poz. 226) wprowadza się następującą zmianę:

Po § 12 dodaje się § 12a o brzmieniu:

„§ 12a. Przepisy § 9—12 mają zastosowanie w przypadku,

gdy zarządzenia wydane na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 128) nie stanowią inaczej“.

§ 2. W ogólnych warunkach dostawy owoców, warzyw i ziemniaków wczesnych w stanie świeżym stanowiących załącznik Nr 28 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 26 sierpnia 1950 r. w sprawie ogólnych warunków dostaw (Biuletyn PKPG Nr 20 poz. 226) wprowadza się następującą zmianę:

Po § 11 dodaje się § 11a o brzmieniu:

„§ 11a. Przepisy § 8—11 mają zastosowanie w przypadku, gdy zarządzenia wydane na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 128) nie stanowią inaczej“.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 9 czerwca 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

W porozumieniu:

MINISTER HANDLU WEWNĘTRZNEGO T. Dietrich

KIEROWNIK MINISTERSTWA PRZEMYSŁU

ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

M. Hoffman

183.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 227 z dnia 11 czerwca 1951 r.

w sprawie przeszkolenia kadr technicznych w gospodarce paliwowo-smarowniczej.

W wykonaniu uchwały Prezydium Rządu z dnia 6 września 1950 r. o oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (Monitor Polski Nr A-98, poz. 1235) zarządza się, co następuje:

§ 1. Minister Rolnictwa oraz Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (CUSZ) poleca wprowadzenie do programów nauczania w średnich szkołach zawodowych specjalności: mechanicznych, energetycznych, komunikacyjnych, włókienniczych, mechanizacji rolnictwa i mechanizacji budownictwa przedmiotu „Gospodarka i technika paliwowo-smarownicza“ począwszy od roku szkolnego 1951/1952.

§ 2. 1. Prezes CUSZ zorganizuje w m-cach lipcu i sierpniu 1951 r. 6-tygodniowy wyższy kurs kierowników komórek paliwowo-smarowniczych na szczeblu ministerstw i centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) dla ilości około 200 osób.

2. Właściwi ministrowie poleca delegowanie na kurs, o którym mowa w ust. 1 pracowników odpowiedzialnych za gospodarkę paliwowo-smarowniczą w ministerstwach i centralnych zarządach (jednostkach równorzędnych), w których występują zagadnienia gospodarki i techniki paliwowo-smarowniczej.

3. Koszty przeszkolenia i utrzymania na kursie pokryją jednostki delegujące swoich pracowników ze środków przewidzianych na szkolenie.

§ 3. 1. Właściwi ministrowie poleca, wchodzącym w ich skład centralnym zarządom (jednostkom równorzędnym), w których występują zagadnienia gospodarki i techniki paliwowo-smarowniczej, zorganizowanie w ramach akcji zawodowego szkolenia krótkofalowego przeszkolenia:

1) pracowników odpowiedzialnych za gospodarkę paliwowo-smarowniczą w zakładach przemysłowych, transporcie i komunikacji kolejowej, samochodowej, powietrznej, żegludze, zmechanizowanym rolnictwie i budownictwie,

2) smarowników, magazynierów i laborantów w tychże zakładach pracy.

2. Przeszkolenie, o którym mowa w pkt. 1) powinno być ukończone w 1952 r., przeszkolenie, o którym mowa w pkt. 2) powinno rozpocząć się w 1952 r. i być ukończone najpóźniej w 1953 r.

§ 4. Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego (PKPG) dostarczy Ministerstwu Rolnictwa, CUSZ i zainteresowanym ministerstwom ramowe programy nauczania długofalowego i programy nauczania krótkofalowego, opracowane przez „Komisję Smarowniczą“ powołaną zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 20 lipca 1950 r. znak: TE9-0-7-38 (Biuletyn PKPG Nr 16, poz. 187).

§ 5. Zainteresowane ministerstwa zapewnią potrzebne środki na zorganizowanie i przeprowadzenie kursów, o których mowa w § 3.

§ 6. 1. Przeszkolony w trybie ustalonym w niniejszym zarządzeniu personel należy zatrudnić w komórkach paliwowo-smarowniczych utworzonych na podstawie uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1948 r. (w sprawie wprowadzenia oszczędności w gospodarowaniu olejami i smarami technicznymi).

2. Szczegółowa instrukcja o organizacji komórek paliwowo-smarowniczych zostanie wprowadzona w życie oddzielnym zarządzeniem Przewodniczącego PKPG.

§ 7. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 11 czerwca 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

184.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 230 z dnia 16 czerwca 1951 r.

w sprawie przeszkolenia kierowników terenowych służb planowania w związku z opracowaniem terenowych planów gospodarczych na rok 1952.

W celu usprawnienia prac służby planowania prezydiów wojewódzkich rad narodowych związanych z opracowaniem terenowych planów gospodarczych na 1952 r., zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ministerstwa wymienione w załączniku do niniejszego zarządzenia w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego (PKPG) zorganizują i przeprowadzą we własnych ośrodkach szkoleniowych przeszkolenie w zakresie związanym z opracowaniem terenowych planów gospodarczych na 1952 r.

2. Ze względu na konieczność zakończenia przeszkolenia przed rozpoczęciem w terenie prac nad planem na 1952 r., przeszkolenie powinno rozpocząć się bezwzględnie w terminach, ustalonych w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Przeszkolenie organizowane przez poszczególne ministerstwa powinno objąć kierowników oddziałów planowania i kierowników służb inwestycyjnych właściwych wydziałów prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz kierowników właściwych sekcji wojewódzkich komisji planowania gospodarczego.

§ 3. 1. Program przeszkolenia powinien przewidzieć 40—45 godzin, z których połowę należy przeznaczyć na wykłady, a połowę na ćwiczenia praktyczne przy użyciu formularzy i aktualnych instrukcji.

2. Program przeszkolenia dla poszczególnych działów gospodarki narodowej powinien uwzględnić wszystkie elementy planu (produkcja, usługi, inwestycje, zatrudnienie, zaopatrzenie itd.).

Uczestnicy przeszkolenia powinni poznać, poza zasadami dotyczącymi zmian metodologii planowania, również szczegółowy sposób opracowania planu.

3. Szczegółowy program przeszkolenia opracuje w terminie do dnia 23 czerwca 1951 r. Departament Planów Terenowych i Lokalizacji PKPG w porozumieniu z Departamentem Personalnym PKPG i przedstawi do zatwierdzenia Przewodniczącemu PKPG.

§ 4. W celu zapewnienia właściwego poziomu przeszkolenia i pełnego zrealizowania programu, wykładowcami powinni być pracownicy PKPG i ministerstw, wyspecjalizowani w poszczególnych działach gospodarki narodowej.

§ 5. Koszty przeszkolenia pokryją ministerstwa z fundusów przeznaczonych na akcję szkoleniową.

§ 6. Nadzór nad zorganizowaniem i przeprowadzeniem przeszkolenia powierza się Departamentowi Planów Terenowych i Lokalizacji PKPG, który działać będzie w porozumieniu z Departamentem Personalnym PKPG.

**PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

w z. Dr St. Jędrychowski

Załącznik do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG
Nr 230 z dn. 16.VI.1951 r.

TERMINARZ PRZESZKOLENIA

Lp.	Ministerstwo organizujące przeszkolenie	Czas przeszkolenia
1	Min. Transportu Drogowego i Lotniczego łącznie z Min. Poczty i Telegrafów	1 — 7.VII.1951 r.
2	Min. Oświaty łącznie z Min. Kultury i Sztuki	1 — 7.VII.1951 r.
3	Min. Zdrowia łącznie z Min. Pracy i Opieki Społecznej	2 — 7.VII.1951 r.
4	Min. Przemysłu Drobego i Rzemiosła	10 — 17.VII.1951 r.
5	Min. Rolnictwa łącznie z Min. Leśnictwa	7 — 15.VII.1951 r.
6	Min. Handlu Wewnętrznego	10 — 17.VII.1951 r.

185.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 233 z dnia 16 czerwca 1951 r.

zmieniające instrukcję nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji.

§ 1.

W instrukcji nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji, zatwierdzonej zarządzeniem Przewodniczącego PKPG nr 104 z dnia 3 maja 1950 r. wraz z późniejszymi zmianami (Biuletyn PKPG

z 1950 r. nr 19, poz. 223, nr 23, poz. 265 i z 1951 r. nr 8, poz. 87 i nr 14, poz. 139) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 13 po słowie „szczegółowej“ skreśla się przecinek i dodaje w nawiasach wyraz „(wstępnej)“ oraz przecinek;
- 2) § 44 pkt 3, § 106 pkt 2, § 156 pkt 4, § 163 pkt 16, § 171 pkt 16, § 176 pkt 5 oraz załącznik nr 1 część III pkt 7 otrzymują brzmienie:
„odpis zaświadczenia o uzgodnieniu lokalizacji ogólnej z Departamentem Planów Terenowych i Lokalizacji PKPG bądź z właściwą miejscową wojewódzką komisją planowania gospodarczego (§ 218); odpis zaświadczenia o uzgodnieniu lokalizacji szczegółowej (wstępnej) z właściwym miejscowo prezydium wojewódzkiej rady narodowej (§ 225); odpis zaświadczenia o uzgodnieniu lokalizacji szczegółowej z czynnikami wojskowymi“;
- 3) w § 184 po pkt. 14 dodaje się nowy pkt 15 o brzmieniu jak w pkt.2) niniejszego zarządzenia;
- 4) dodaje się: w § 61 — nowy punkt 5, w § 117 — nowy pkt 7, w § 185 pkt 1 — nową literę ł) w brzmieniu:
„odpis zaświadczenia o uzgodnieniu lokalizacji szczegółowej (ostatecznej)“;
- 5) w § 157 — pkt 11, w § 167 — pkt 10, w § 172 — pkt 8, w § 177 — 10 otrzymują brzmienie:
„odpis zaświadczenia o uzgodnieniu lokalizacji szczegółowej (ostatecznej)“;
- 6) rozdział VII otrzymuje brzmienie:

Rozdział VII

Tymczasowe zasady ustalania lokalizacji.

A. LOKALIZACJA OGÓLNA.

§ 215. 1. Lokalizacja ogólna jest to przybliżone określenie miejsca (powiat, gmina, osiedle), w którym ma być wykonany dany obiekt inwestycyjny, aby mógł jak najwłaściwiej spełnić wyznaczoną mu rolę w gospodarce narodowej i lokalnej.

2. Przy projektowaniu lokalizacji ogólnej obiektów inwestycyjnych przeznaczonych dla celów produkcyjnych inwestorzy powinni kierować się w szczególności następującymi zasadami:

- 1) dążeniem do możliwie równomiernego rozmieszczenia zakładów produkcyjnych na obszarze Państwa i poszczególnych województw zgodnie z wytycznymi Planu 6-letniego, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów zaniedbanych gospodarczo lub niewłaściwie wykorzystanych,
- 2) właściwym powiązaniem danego obiektu z bazami surowcowymi i obszarami zapotrzebowania zamierzonej produkcji, w szczególności w celu maksymalnego skrócenia odległości przewozów i eliminacji przewozów zbędnych,
- 3) pełnym wykorzystaniem istniejących i projektowanych urządzeń komunikacyjnych,
- 4) zharmonizowaniem poszczególnych inwestycji w terenie, tak, aby nowe powstające obiekty tworzyły wraz z istniejącymi już oraz planowanymi obiektami wzajemnie uzupełniającą się całość,
- 5) możliwością pokrycia zapotrzebowania energetycznego,
- 6) pełnym wykorzystaniem istniejących zasobów mieszkaniowych, uzbrojenia terenu oraz obiektów nadających się do wykorzystania w zakresie urządzeń komunalnych jak również socjalnych i kulturalnych,
- 7) zatrudnieniem nadwyżek sił roboczych ze szczególnym uwzględnieniem zawodów, wykonywanych tradycyjnie na danym obszarze,
- 8) uwzględnieniem potrzeb obronności Państwa.

3. Przy projektowaniu lokalizacji ogólnej i obiektów inwestycyjnych przeznaczonych do celów usługowych inwe-

storzy powinni kierować się w pierwszym rzędzie zasadą zaspokojenia potrzeb istniejących bądź powstających ośrodków robotniczych, państwowych gospodarstw rolnych, spółdzielczości produkcyjnej na wsi oraz obronności Państwa.

§ 216. 1. Obowiązkowi lokalizacji ogólnej podlega budowa nowych i odbudowa istniejących obiektów inwestycyjnych.

2. Ustalenie lokalizacji ogólnej następuje w toku sporządzania założeń projektu jako pierwszej fazy dokumentacji technicznej.

§ 217. 1. Rozbudowa i przebudowa obiektów inwestycyjnych nie podlega obowiązkowi uzgodnienia lokalizacji ogólnej z wyjątkiem przypadków określonych w § 222 ust. 2.

2. Inwestycje przesunięte z PPI 1951 r. do PPI 1952 r., których lokalizacja ogólna została ustalona w toku opracowania PPI 1951 r., nie wymagają uzgodnienia lokalizacji ogólnej w toku sporządzania PPI 1952 r.

3. W Państwowych Gospodarstwach Rolnych za obiekt inwestycyjny przy uzgadnianiu lokalizacji ogólnej uważa się gospodarstwo.

§ 218. 1. Władzami właściwymi do wyrażenia zgody na projektowaną przez inwestorów lokalizację ogólną są:

- 1) Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego (PKPG) — co do inwestycji grupy I (zasadniczych),
- 2) wojewódzkie komisje planowania gospodarczego — co do inwestycji grupy II.

2. W odniesieniu do inwestycji w zakresie linii przesyłowych elektrycznych najwyższych i wysokich napięć powyżej 30 kV wraz z właściwymi stacjami transformatorowymi i rozdzielniami, a także w zakresie gazociągów dalekosiężnych oraz urządzeń radiostacji — zgodę na lokalizację ogólną wyraża PKPG. Dla pozostałych inwestycji energetycznych sieciowych zgodę na lokalizację ogólną wyraża właściwa wojewódzka komisja planowania gospodarczego.

§ 219. 1. W celu ustalenia lokalizacji ogólnej inwestorzy powinni przedstawić właściwym władzom (§ 218) wypełnione formularze według wzorów załączonych do niniejszej instrukcji (załączniki nr 12 do nr. 20).

2. Odpowiednie formularze powinny być przedstawione w dwóch egzemplarzach:

- 1) co do inwestycji wymienionych w § 218 ust. 1 pkt 1 — przez inwestorów centralnych — PKPG (Departament Planów Terenowych i Lokalizacji),
- 2) co do pozostałych inwestycji — przez inwestorów naczelnych właściwym miejscowo wojewódzkim komisjom planowania gospodarczego.

3. W celu ustalenia lokalizacji ogólnej obiektów inwestycyjnych planowanych w sieci innych obiektów danego typu (liniowe: linie autobusowe, linie przewodowe telekomunikacyjne, energetyczne i radiotechniczne, trasy drogowe przeznaczone do zadrzewienia itp., punktowe państwowe ośrodki maszynowe, przedszkola, szkoły podstawowe, szpitale, zakłady żywienia zbiorowego, jednostki administracyjne PKS itp.) należy przedstawić oprócz formularzy mapę sieci obiektów danego typu według stanu istniejącego z zaznaczeniem nowych obiektów planowanych. Inwestorzy przysyłają powyższe mapy przy pierwszym wniosku o uzgodnienie lokalizacji ogólnej obiektów danego typu, a przy następnych wnioskach — powołują się na nie.

Mapa powinna być sporządzona — w stosunku do inwestycji grupy I o zasięgu działania w skali krajowej — na mapie Polski; w stosunku do inwestycji grupy I i II o zasięgu działania w skali wojewódzkiej — na mapie województwa.

4. W zakresie zalesień inwestycyjnych uzgodnieniu lokalizacji ogólnej podlegają wyłącznie zalesienia nieużytków

i gruntów ornych. Uzgodnienie lokalizacji ogólnej powyższych inwestycji dokonywane jest przez PKPG (Departament Planów Terenowych i Lokalizacji) na podstawie złożonych przez inwestora centralnego wykazów powierzchni planowanych pod zalesienie — w rozbiu według województw oraz według powyższych rodzajów użytkowania ziemi. Tak ustalony tryb uzgadniania lokalizacji ogólnej zalesień inwestycyjnych należy rozumieć jako bliższe sprezyzowanie trybu określonego w § 16 instrukcji Min. Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Min. Leśnictwa z dnia 12 maja 1950 r.

5. Inwestor powinien przedstawić dla danego obiektu inwestycyjnego kilka wariantów jego lokalizacji ogólnej. Co się tyczy obiektów o specjalnych wymaganiach terenowych (w zakresie wytrzymałości gruntu, poziomu wód zaskórnych itp.) lub innych specjalnych wymagań związanych z lokalizacją szczegółową inwestor powinien dla poszczególnych wariantów lokalizacji ogólnej przedstawić materiały pozwalające zorientować się co do spełnienia powyższych wymagań w projektowanych miejscowościach.

6. Projekty lokalizacji ogólnej obiektów inwestycyjnych podlegających planowaniu centralnemu a opiniowaniu terenowemu powinny być przed przesłaniem do PKPG zaopiniowane przez wojewódzkie komisje planowania gospodarczego.

7. Rozpatrzenie lokalizacji ogólnej nastąpi w terminie 10 dni, licząc od dnia przedłożenia prawidłowo wypełnionych formularzy.

§ 220. Inwestorzy centralni uzgadniają lokalizację ogólną obiektów inwestycyjnych z władzami wojskowymi za pośrednictwem swoich biur wojskowych, a w braku tych biur za pośrednictwem Zespołu Wojskowego PKPG. Zaświadczenie o uzgodnieniu tej lokalizacji z władzami wojskowymi inwestor powinien składać w PKPG wraz z formularzami, o których mowa w § 219 ust. 1.

B. LOKALIZACJA SZCZEGÓŁOWA.

§ 221. 1. Lokalizacja szczegółowa jest to dokładne wyznaczenie terenu, na którym obiekt inwestycyjny ma być wykonany, w oparciu o wymagania planowej zabudowy osiedli i wymagania techniczne danego obiektu.

2. Przed zaprojektowaniem lokalizacji szczegółowej inwestor powinien uzyskać w wydziale budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej informacje co do możliwości lokalizacyjnych w związku z zamierzeniami zagospodarowania przestrzennego osiedla.

3. Przy projektowaniu lokalizacji szczegółowej obiektów inwestycyjnych inwestorzy powinni kierować się w szczególności następującymi przesłankami:

- 1) należy uwzględnić wymagania techniczne danego obiektu,
- 2) należy dążyć do obniżenia kosztów inwestycji przez wykorzystanie przede wszystkim istniejących a nie wykorzystanych należycie lub uszkodzonych obiektów nadających się do odbudowy,
- 3) należy uwzględnić istniejące zainwestowanie terenu w zakresie urządzeń ulicznych, wodociągowych i kanalizacyjnych,
- 4) przy lokalizacji obiektów mieszkaniowych należy kierować się zasadą racjonalnej przebudowy istniejących ośrodków miejskich; ponadto należy obiekty mieszkaniowe lokalizować w odpowiedniej odległości od miejsca pracy, umożliwiając racjonalne powiązanie miejsca zamieszkania z miejscem pracy oraz zgodnie z wymogami sanitarnymi,

- 5) obiekty inwestycyjne o charakterze uciążliwym lub szkodliwym dla otoczenia powinny być lokalizowane poza obrębem dzielnic mieszkaniowych z zachowaniem odpowiednich pasów izolacyjnych,
- 6) przy inwestycjach komunikacyjnych należy zwrócić uwagę, aby nie zakłócały one rozwoju poszczególnych osiedli lub regionu, lecz stanowiły poprawę ich układu przestrzennego, dając podstawę do aktywizacji gospodarczej terenu,
- 7) przy lokalizacji obiektów inwestycyjnych związanych z wykorzystaniem zasobów wodnych należy uwzględnić wpływ proponowanego wykorzystania tych zasobów na inne sposoby ich użytkowania,
- 8) przy inwestycjach przemysłowych nie należy inwestować na terenach dzielnic miast (osiedli) o nadmiernym skupieniu zakładów,
- 9) należy uwzględnić najbardziej celowe i ekonomiczne powiązanie obiektów z siecią komunikacyjną,
- 10) należy ograniczyć rozmiar terenu do istotnych potrzeb inwestycyjnych według obowiązujących tymczasowych norm urbanistycznych wydanych dla biur projektowych przez Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, z tym jednak, że obiekty przemysłowe i ewentualnie składowe powinny mieć zapewnioną możliwość rozbudowy na sąsiadujących terenach.

§ 222. 1. Uzgodnieniu lokalizacji szczegółowej podlegają budowy, odbudowy oraz te przebudowy lub rozbudowy obiektów inwestycyjnych, których wykonanie jest związane:

- 1) z powiększeniem terenu obecnie użytkowanego,
- 2) ze zmianą wyglądu na intensywność zabudowy,
- 3) ze zmianą użytkowania terenów wewnątrz obiektu istniejącego, przy czym przez mianę użytkowania rozumieć należy wybudowanie budynków lub urządzeń zmieniające dotychczasowe przeznaczenie danej części terenu (np. budownictwo mieszkaniowe na terenie fabryki lub gospodarstwa rolnego Państwowych Gospodarstw Rolnych lub wnoszenie budynków mieszkalnych i dworcowych na terenie pasa wywłaszczenia kolejowego),
- 4) ze zmianą użytkowania budynków istniejących na danym terenie (np. budynku użyteczności publicznej na budynek przemysłowy),
- 5) z nakładami inwestycyjnymi wynoszącymi więcej niż 25% wartości granicznej według kwalifikacji instrukcji nr 21 dla sporządzenia Planu Inwestycyjnego na 1951 r.

2. Lokalizacja szczegółowa obiektów inwestycyjnych może, na wniosek wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego, pociągnąć za sobą zmianę lokalizacji ogólnej, którą w tym przypadku dla wszystkich obiektów przeprowadza PKPG.

3. W zakresie przebudowy i rozbudowy przy uzgadnianiu lokalizacji szczegółowej nie jest wymagany dowód uzgodnienia lokalizacji ogólnej.

§ 223. 1. Ustalenie lokalizacji szczegółowej obiektów inwestycyjnych następuje po ustaleniu lokalizacji ogólnej.

2. Wstępne ustalenie lokalizacji szczegółowej następuje w toku sporządzania założeń projektu jako pierwszej fazy dokumentacji technicznej, dokument stwierdzający jej ustalenie wchodzi w skład założeń projektu (w załączniku nr 25 należy pod słowami: „zaświadczenie lokalizacyjne nr” dodać: „wstępne”).

3. Ostateczne ustalenie lokalizacji szczegółowej następuje w pierwszej fazie sporządzania projektu wstępnego, dokument stwierdzający jej ustalenie wchodzi w skład projektu wstępnego (załącznik nr 25).

4. W celu nieprzedłużania toku ustalania lokalizacji szczegółowej organa powołane do tego ustalania powinny każdorazowo rozpatrzyć możliwość wydania od razu zaświadczenia o ustaleniu lokalizacji szczegółowej w formie ostatecznej w przypadkach nie nasuwających wątpliwości.

5. Dla zalesień inwestycyjnych ustala się lokalizację w formie ostatecznej.

§ 224. 1. W Państwowych Gospodarstwach Rolnych za przebudowę i rozbudowę obiektu (gospodarstwa) uważa się wnoszenie nowych budynków lub przebudowę istniejących na inne cele.

2. W celu uzgodnienia lokalizacji szczegółowej obiektów (gospodarstw), w których dokonywane będą przebudowy lub rozbudowy, Okręgowy Zarząd Państwowych Gospodarstw Rolnych powinien przesłać do wydziału budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej listę tych gospodarstw z wymienieniem nazwy zespołu i gospodarstwa, gminy, powiatu, ilości nowowznoszonych budynków z wyodrębnieniem ilości budynków mieszkalnych i socjalnych.

3. Wydział budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinien w ciągu 10 dni od otrzymania wykazu, o którym mowa w ust. 2, przeprowadzić w porozumieniu z wojewódzką komisją planowania gospodarczego analizę przesłanego wykazu i zatwierdzić lokalizację szczegółową. Co się tyczy obiektów (gospodarstw), w stosunku do których zostanie stwierdzone, że rozbudowa ich bądź przebudowa koliduje z planami przestrzennymi, wydział budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinien w powyższym terminie zażądać od Okręgowego Zarządu Państwowych Gospodarstw Rolnych materiałów uzasadniających lokalizację szczegółową według niniejszej instrukcji. Okręgowy Zarząd Państwowych Gospodarstw Rolnych powinien przesłać powyższe uzupełniające materiały w terminie 10 dni od daty otrzymania wezwania z wydziału budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Wydział budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinien rozpatrzyć wyżej wymienione dodatkowe materiały w ciągu 10 dni.

§ 225. 1. Władzą właściwą do wyrażania zgody na projektowaną przez inwestorów lokalizację szczegółową jest prezydium wojewódzkiej rady narodowej, które działa w tym zakresie przez wydział budownictwa. Wydział budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej wydaje decyzję w porozumieniu z wojewódzką komisją planowania gospodarczego oraz po zasięgnięciu opinii zainteresowanych wydziałów prezydium wojewódzkiej rady narodowej, a w miarę potrzeby po uzyskaniu oświadczenia dotychczasowego użytkownika publicznego. Ponadto wydział budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej uzgadnia lokalizację obiektów w pobliżu urządzeń kolejowych z władzami kolejowymi.

2. Tryb postępowania przy uzgadnianiu lokalizacji szczegółowej inwestycji spółdzielni produkcyjnych reguluje zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 17 stycznia 1951 r. w sprawie sporządzenia szkicowych planów zabudowania dla osiedli objętych przebudową ustroju rolnego oraz lokalizacji budynków w ośrodkach gospodarczych spółdzielni produkcyjnych.

3. W zakresie lokalizacji szczegółowej zalesień inwestycyjnych (§ 219 ust. 4 i 223 ust. 5) prezydium wojewódzkiej rady narodowej działa przez wojewódzką komisję planowania gospodarczego, która wydaje decyzję w porozumieniu z wydziałem budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej oraz po zasięgnięciu opinii innych zainteresowanych władz terenowych.

4. Lokalizację szczegółową w zakresie budownictwa mieszkaniowego ustala władza, wymieniona w ust. 1 w porozumieniu z inwestorem, w którego zakładach zatrudnione są osoby, mające użytkować projektowane osiedla lub ich części.

5. Przy lokalizacji szczegółowej inwestycji w obrębie granic administracyjnych portów inwestorzy składają wniośki lokalizacyjne do organów Ministerstwa Żeglugi (zarządów portów), które wydają zaświadczenia lokalizacyjne w porozumieniu z wojewódzką komisją planowania gospodarczego, wydziałem budownictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej oraz po zasięgnięciu opinii zainteresowanych wydziałów prezydium wojewódzkiej rady narodowej. W wypadku rozbieżności opinii decyduje PKPG w porozumieniu z Ministerstwem Budownictwa Miast i Osiedli i Ministerstwem Żeglugi.

6. Lokalizację szczegółową wszystkich inwestycji inwestorzy powinni uzgadniać z właściwym miejscowo dowódcą okręgu wojskowego przez wojewódzką komisję planowania gospodarczego.

§ 226. 1. W celu ustalenia lokalizacji szczegółowej inwestorzy powinni przedstawić właściwym władzom:

1) przy uzgadnianiu lokalizacji wstępnej:

a) dowód ustalenia lokalizacji ogólnej (załączniki nr 23 lub nr 24), z wyjątkiem przypadków określonych w § 222 ust. 3,

b) dane uzasadniające lokalizację szczegółową i rozmiar terenu stosownie do wskazań podanych w § 221,

c) szkic w podziale pozwalający jednoznacznie określić usytuowanie terenu inwestycji (tj. w podziale nie mniejszej niż 1:10.000) z naniesieniem granic terenu i wykazaniem wszystkich istniejących urządzeń położonych na danym terenie oraz przy jego granicach;

2) przy uzgadnianiu lokalizacji ostatecznej:

a) wyciąg założeń projektów, zatwierdzonych przez właściwe komisje oceny projektów inwestycyjnych (KOPI), zawierający dane według załącznika nr 1,

b) kopie planu pomiarowego terenu z projektowanym usytuowaniem zamierzonej inwestycji, w odniesieniu zaś do nowozakładanych osiedli mieszkaniowych z projektowanym usytuowaniem terenu przeznaczonego pod osiedla; w razie braku planu pomiarowego może być dostarczony szkic w podziale pozwalający jednoznacznie określić usytuowanie terenu inwestycji, w miarę możliwości w podziale: 1:500 lub 1:1000, albo w innych nie przekraczających podziałki 1:10.000. W zakresie planu inwestycyjnego państwowych gospodarstw rolnych w zamian kopii szkicu pomiarowego może być dostarczony odrębny szkic sytuacyjny obiektu (gospodarstwa) według pisma Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli nr 4 z dnia 16.III.1951 r.

3) Materiały, o których mowa w ust. 1, powinny być przedstawione w 3 egzemplarzach.

§ 227. 1. Przy lokalizacji obiektów na terenach występowania złóż minerałów użytecznych inwestor powinien przedstawić opinię właściwego okręgowego urzędu górniczego.

2. Przy lokalizacji szczegółowej zalesień inwestycyjnych okręgi lasów państwowych przedstawiają wojewódzkim komisjom planowania gospodarczego szczegółowe wykazy zalesień według powiatów i gmin podające powierzchnie z dokładnością do 1 ha z rozbiorem na nieużytki i słabe grunty orne. Ponadto powierzchnie zwartych zalesień przekraczające 25 ha powinny być zaznaczone na mapie 1:100.000 z rozbiorem na powierzchnie zalesionych nieużytków oraz słabych gruntów ornych. Zalesienia w pasie 5 km od granic administracyjnych miast powinny być oznaczone na mapach lub szkicach orientacyjnych, pozwalających na jednoznaczne określenie terenów zalesionych.

§ 228. 1. W celu przyspieszenia prac lokalizacyjnych dla obiektów inwestycji grupy I (zasadniczych) lokalizacja szczegółowa tych obiektów powinna być ustalona na wspólnych posiedzeniach przedstawicieli właściwych władz (§ 225) zainteresowanego inwestora oraz przedstawicieli biur projektowych.

Na posiedzeniach tych przewodniczy przewodniczący wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego albo osoba przez niego wyznaczona.

2. W zakresie lokalizacji szczegółowej obiektów inwestycji grupy I (zasadniczych) działów przemysłu i komunikacji inwestorzy niezależnie od przedstawienia wydziałom budownictwa materiałów wymienionych w § 226 przesyłają jednocześnie do wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego wypełnione metryki lokalizacyjne według załączonego do niniejszej instrukcji wzoru (załącznik nr 21 i nr 22).

§ 229. 1. Zgłaszane stosownie do niniejszej instrukcji sprawy lokalizacji szczegółowej powinny być rozpatrzone przez właściwe władze w terminie 10 dni od dnia złożenia przez inwestorów prawidłowo wypełnionych materiałów.

2. W razie niemożności rozstrzygnięcia sprawy w określonym terminie z powodu rozbieżności stanowisk między organami władzy lokalizacyjnej (§ 225) sprawę należy przedstawić niezwłocznie do rozstrzygnięcia prezydium wojewódzkiej rady narodowej. W tym wypadku termin załatwienia sprawy, przewidziany w ust. 1, przedłuża się o 5 dni.

3. W przypadku niemożności uzgodnienia lokalizacji szczegółowej wskutek nie dającej się usunąć rozbieżności stanowisk między inwestorem i władzami powołanymi do wyrażania zgody na lokalizację — inwestor przekazuje sprawę poprzez inwestora centralnego do rozstrzygnięcia jej na szczeblu władz centralnych.

C. PRZEPISY OGÓLNE.

§ 230. Działające na podstawie zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 5 sierpnia 1949 r. znak: ORIA-0-25 KOPI mogą zgłaszać do władzy, która wydała zaświadczenia lokalizacyjne, wnioski o zmianę ustalonej już lokalizacji szczegółowej i ogólnej — jeżeli w wyniku przeprowadzonej analizy całego projektu inwestycyjnego powstaną uzasadnione zastrzeżenia co do ustaleń lokalizacyjnych.

§ 231. 1. Jako dowód wyrażenia zgody na lokalizację ogólną i szczegółową właściwe władze (§ 218 do 225) wydają inwestorom zaświadczenia lokalizacyjne według wzorów stanowiących załączniki nr 23, 24 i 25 do niniejszej instrukcji.

2. Zaświadczenie o wstępnym uzgodnieniu lokalizacji szczegółowej powinno być przez inwestora dołączone do wniosku o przekazanie lub nabycie nieruchomości lub praw rzeczowych ograniczonych, niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych zgodnie art. 3 ust. 1 lub art. 6 pkt 2 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. nr 27, poz. 197) oraz zgodnie z ustępem końcowym § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1949 r. w sprawie przekazywania nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. nr 47, poz. 354) i § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1950 r. w sprawie właściwości władz i trybu postępowania w niektórych przypadkach nabywania nieruchomości i praw rzeczowych ograniczonych niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. nr 48, poz. 435).

§ 232. 1. Sprawy lokalizacji obiektów budownictwa specjalnego, dla których projekty dokumentacji technicznej zatwierdza KOPI budownictwa specjalnego, powołana zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 5 marca 1949 r.

znak: WO/3/500/02388/128, nie podlegają przepisom niniejszej instrukcji.

2. Zaświadczenia lokalizacyjne dotyczące uzgodnienia lokalizacji obiektów inwestycyjnych budownictwa specjalnego wydaje Komisja Lokalizacyjna przy Zespole Wojskowym PKPG.

§ 233. KOPI nie mogą zatwierdzić przedstawionych stosownie do niniejszej instrukcji założeń projektów, jeżeli w aktach sprawy stwierdzony zostanie brak zaświadczeń stwierdzających uzgodnienie lokalizacji zgodnie z § 215 do 232.

§ 234. Zezwolenia Przewodniczącego PKPG na nabycie nieruchomości stosownie do art. 5 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U.R.P. nr 27, poz. 197 i nr 55, poz. 438) wydawane będą jedynie dla realizacji tych inwestycji włączanych do PPI na dany rok, których lokalizacja ustalona zostanie stosownie do niniejszej instrukcji.

§ 235. Kompetencje powiatowych (miejskich) komisji planowania gospodarczego oraz wydziałów budownictwa prezydów powiatowych (miejskich) rad narodowych w zakresie lokalizacji określa prezydium wojewódzkich rad narodowych na wniosek wojewódzkich komisji planowania gospodarczego i wydziałów budownictwa.

§ 2. Tracą moc obowiązującą zarządzenia Przewodniczącego PKPG zmieniające Instrukcję nr 20:

- 1) nr 245 z dnia 2 września 1950 r. (Biuletyn PKPG nr 19, poz. 223),
- 2) nr 294 z dnia 29 października 1950 r. (Biuletyn PKPG nr 23, poz. 265),
- 3) nr 77 z dnia 10 marca 1951 r. (Biuletyn PKPG nr 8, poz. 87).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 25 czerwca 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. Dr St. Jędrzychowski

186.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 234 z dnia 18 czerwca 1951 r.

zmieniające instrukcję Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 30 o ogólnych zasadach planowania, wykonywania i finansowania remontów obiektów majątku trwałego jednostek gospodarki narodowej.

W celu usprawnienia planowania kapitalnych remontów jednostek majątku trwałego — zarządza się, co następuje:

§ 1. W instrukcji Nr 30, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 lipca 1950 r. w sprawie ogólnych zasad planowania, wykonywania i finansowania remontów obiektów majątku trwałego jednostek gospodarki narodowej (Biuletyn PKPG nr 16, poz. 188) — wprowadza się następujące zmiany:

1. § 11 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „Koszt remontu bieżącego nie może przekroczyć 10% wartości rzeczywistej lub szacunkowej obiektu remontowanego w nowym stanie“.

2. § 12 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „Koszt remontu średniego powinien mieścić się w granicach od 10 do 30% wartości rzeczywistej lub szacunkowej remontowanego obiektu w nowym stanie“.

3. § 13 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „Remont kapitalny wymaga wycofania obiektu z użytkowania na okres trwania remontu. Koszt remontu kapitalnego powinien mieścić

się w granicach od 30 do 70% wartości rzeczywistej lub szacunkowej remontowanego obiektu w nowym stanie“.

§ 2. Zmienia się formularze, stanowiące załączniki do instrukcji Nr 30, a mianowicie:

1. Załącznik 3t zastępuje się załącznikiem — 3t1 „Kosztyorys Nr do planu . . . remontów na rok 1952“.
2. Załącznik 3u zastępuje się załącznikami — 3u1 „Plan kapitalnych remontów na rok 1952“.
3u2 „Remonty budynków“.
Załącznik do planu kapitalnych remontów na rok 1952.
3. Załącznik 3w zastępuje się załącznikami — 3w1 „Zestawienie zbiorcze kapitalnych remontów na rok 1952“.
3w2 „Finansowanie planu kapitalnych remontów w roku 1952“.
Załącznik Nr 1 do planu kapitalnych remontów na rok 1952.
3w3 „Zestawienie zbiorcze remontów budynków w roku 1952“.
Załącznik Nr 2 do planu kapitalnych remontów na rok 1952.

§ 3. W związku ze zmianą formularzy niżej wymienione paragrafy instrukcji Nr 30 otrzymują brzmienie:

1. § 85 pkt 7 — „Przedsiębiorstwa (zakłady pracy) sporządzają plany kapitalnych remontów dla wszystkich obiektów według załącznika 3u1 oraz dodatkowo dla budynków wg załącznika 3u2 i przedkładają je wraz z kosztorysami sporządzonymi wg formularza 3t1 w odpowiedniej ilości w terminie do dnia 1 sierpnia każdego roku centralnym zarządom (CZ) — do zatwierdzenia“.
2. § 86 — „CZ (Dział Głównego Mechanika lub jego odpowiednik) albo jednostki równorzędne na podstawie otrzymanych z przedsiębiorstw planów kapitalnych remontów, sporządzają zestawienie zbiorcze w odpowiedniej ilości wg załącznika 3w1, „Finansowanie planu kapitalnych remontów“, wg załącznika 3w2 oraz dodatkowo dla budynków wg załącznika 3w3 i przedkładają je w terminie do dnia 15 września każdego roku w jednym egzemplarzu ministerstwu; dwa pozostałe egzemplarze: działowi finansowemu i działowi Głównego Mechanika (lub jego odpowiednika) CZ jednostkom równorzędnym“.
3. § 87 pkt 1 — „Ministerstwa na podstawie zbiorczych zestawień planów kapitalnych remontów — sporządzają zestawienie zbiorcze wg załączników: 3w1, 3w2 i 3w3“.

§ 4. Nowe formularze, o których mowa w § 2 niniejszego zarządzenia — należy zamawiać w Centrali Wydawnictw Druków, Warszawa, ul. Bielańska Nr 18 oraz w oddziałach tej Centrali — Poznań, ul. Armii Czerwonej Nr 2 i Katowice, ul. Warszawska Nr 51.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

Formularz 3t₁

Załącznik nr 3₁ do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG Nr 234 z
dnia 18 czerwca 1951 r.

(w) Rzeczywista lub szacunkowa wartość obiektu w nowym stanie zł

Stosunek kosztu naprawy do wartości obiektu %

KOSZTORYS Nr

do planu

remontów na rok 195

CZ

(jednostka równorzędna.)

Przedsiębiorstwo

Adres

Nazwa obiektu remontowanego

Nr ks. inwent. Lp. planu remontów Nr konta

Lp.	Nazwa operacji	Ilość rob.-godzin		N a s k ł a d y										Koszt w złotych	
		razem	w tym przez spółdzielnię pracy	wykonanie sposobem gospodarczym											
				K o s z t w z ł o t y c h						w tym p. spółdzielnie pracy		wykonanie spos. zleconym			
				robotnicza	materiały	części wymienne	inne koszty	razem rubr. 5 + 6 + 7 + 8	9	10	przez państw. przedsiębior. własne	przez państw. przedsiębior. obce	koszt w złotych		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	
Razem															

U w a g a: Załącznik ten jest obowiązujący i zmiany można wprowadzić po uzgodnieniu z PKPG Dep. Techniki

Podpis Głównego Mechanika

Załącznik nr 3u1 do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG Nr 234 z
dnia 18 czerwca 1951 roku.

Nazwa jednostki nadziednej		Planowane środki z odpisów amortyz. w roku 1952		Planowane środki pokrycia w r. 1952		Nazwa i adres jednostki sporządzającej plan																			
		1. Planowana amortyz. zł 2. Plan. części odpisów amortyzacji na kapitałne remonty % zł 3. Fundusz awaryjny % zł 4. Na spłatę kredytu antycypacji, zaciągniętego w roku 1951 zł 5. Pozostaje na kapitałne remonty zł		1. Z amortyzacji; r. 1952 zł 2. Niewykorzystane środki w roku 1951 zł 3. Środki inne zł 4. Planowana antycypacja na rok 1952 zł R a z e m zł 5. Niewykorzystane środki po pokr. potrzeb zł Dotacja z budżetu zł																					
PLAN KAPITAŁNYCH REMONTÓW na rok 1952																									
Lp.	Nr kosztor.	Nazwa obiektu i Nr księgi inwentarzowej	Jedn. miary	Ilość	Rzeczywista lub szacunkowa wartość obiektu remontowanego w stanie nowym	Nr konta	Termin wykonania od - do	Czas trwania remontu dni	Ilość roboczo-godzin sposobem gospod.		N a k ł a d y						Razem koszt remontów w r. 1952 rubr.: 16 + 18 + 19	Z rubryki 26 przypada na roboty kontynuowane z r. 1951	K o s z t w z ł						
									razem	w tym przez spółdz. pracy	Wykonanie sposobem gospodarczym								Wykonanie spos. zlec. koszt w zł	dost. zleceńbiotorcom z rub. 18 i 19 przez użytkownika obiektu	części materiałów wymien.				
											robocizna	ma-teriały	części wym.	inne koszty	razem rubr. 12, 13, 14, 15	przez państw. przed. własne						przez państw. przed. obce			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23			
Razem lub do przeniesienia																									
Sporządził																						Pieczęć Przedsiębiorstwa i podpis Dyrektora		Pieczęć CZ	
																						zatwierdził dnia		podpis Dyrektora	

Załącznik Nr 3u2 do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG Nr 234 z
dnia 18 czerwca 1951 roku.

[illegible]

Dyrektor
Podpis Dyrektora Departamentu

pieczęć

Załącznik Nr 3w2 do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG Nr 234 z
dnia 18 czerwca 1951 roku.

[illegible]

Załącznik nr 3w3 do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG Nr 234 z
dnia 18 czerwca 1961 roku.

Nazwa i adres jednostki nadzorczej		ZBIORCZE ZESTAWIENIE REMONTU BUDYNKÓW załącznik nr 2 do planu kapitalnych remontów na rok 1952							Nazwa i adres jednostki sporządzającej plan		
Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa, zakładu (terenowe RN)	B u d y n k i m i e s z k a l n e				B u d y n k i i n n e		Koszt remontu budynków mieszkalnych w zł	Koszt remontu innych budynków w zł		
		Pomieszczenia w budynku		Pomieszczeń, planow. do rem.		ilość	kubatura m³				
		ogółem	w tym użytkowane	powierzchnia wszystkich pomiesz- czeń w budyn- kach (m²)	ilość					powierzchnia (m²)	
											3
1	2							8	9	10	11
Razem lub do przeniesienia											
Pieczęć i podpis jednostki sporządzającej											

Załącznik nr 7 do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG nr 234
z dnia 18 czerwca 1951 r.

O b j a ś n i e n i a

o sposobie sporządzania planu kapitalnych remontów
na 1952 r.

I. Objasnienia ogólne:

1. Przedsiębiorstwa, zakłady i inne jednostki są obowiązane do wypełnienia następujących formularzy:

- „Kosztorysu do planu kapitalnych remontów“ — oznaczonego 3t₁ dla każdego obiektu, którego kapitalny remont zostanie zaplanowany do wykonania w 1952 r. z wyjątkiem obiektów, których remont zostanie zlecony do wykonania innym przedsiębiorstwom wystawiającym rachunki na podstawie zatwierdzonego przez PKPG cennika (np. samochody),
- „Planu kapitalnych remontów na 1952 r.“ — oznaczonego 3u₁, na którym należy umieścić wszystkie zaplanowane do wykonania w 1952 roku remonty obiektów,
- „Remonty budynków“ — oznaczonego 3u₂, na którym należy ponownie umieścić ujęte na formularzu 3u₁ remonty budynków mieszkalnych i innych. Formularz ten jest załącznikiem do planu kapitalnych remontów, sporządzonym na formularzu 3u₁.

2. Centralne Zarządy i jednostki równorzędne sporządzają na podstawie otrzymanych z podległych jednostek wypełnionych formularzy 3u₁ i 3u₂ — następujące plany zbiorcze:

- „Plan kapitalnych remontów na 1952 r.“ na formularzach oznaczonych 3w₁ (na podstawie 3u₁),
- „Finansowanie kapitalnych remontów na 1952 r.“ na formularzach oznaczonych 3w₂ (na podstawie 3u₁),
- „Remonty budynków“ na formularzach oznaczonych 3w₃ (na podstawie 3u₂ (zbiorcze).

Wymienione w c) i b) plany są załącznikami do planu kapitalnych remontów, sporządzonym na formularzu 3w₁.

3. Ministerstwa (urzędy centralne) sporządzają na podstawie otrzymanych z centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) wypełnionych formularzy 3w₁, 3w₂ i 3w₃ — plany z b i o r c z e na formularzach wg tych samych wzorów.

II. Objasnienia szczegółowe:

1. Objasnienie do wypełniania formularza 3t₁ — „Kosztorys kapitalnych remontów“.

Formularza 3t₁ nie należy wypełniać dla remontów, które będą wykonywane przez inne przedsiębiorstwa, wystawiające rachunki za te remonty na podstawie cenników zatwierdzonych przez PKPG (np. remonty samochodów).

Poszczególne rubryki wypełnia się następująco:

rubryka 1

— nie wymaga wyjaśnień.

„ 2

— wpisać nazwy zasadniczych operacji remontu. Ilość wyszczególnionych operacji oraz ich nazwy powinny być tak dobrane, aby pozostałe rubryki dla danej operacji można było wypełniać w sposób jednoznaczny.

„ 3

— wpisać dla wyszczególnionej operacji w rubr. 2 ilość roboczogodzin, lecz tylko dla tych wszystkich operacji, które będą wykonywane sposobem gospodarczym, tzn. we własnym zakresie lub zlecone do wykonania spółdzielniom i samodzielnym rzemieślnikom (posiadającym kartę rzemieślniczą).

rubryka 4

— wpisać ile z wyszczególnionych w rubr. 3 roboczogodzin wykonają spółdzielnie pracy.

rubryki 5, 6, 7, 8, 9 i 10

— wypełniać dla robót wykonywanych sposobem gospodarczym, tj. we własnym zakresie lub zleconym do wykonania spółdzielniom i samodzielnym rzemieślnikom. W rubrykach tych nie należy umieszczać nakładów związanych z wykonywaniem we własnym zakresie części wymiennych, zakupem materiałów itp. dla tych robót, które będą zlecone do wykonania innym przedsiębiorstwom państwowym (koszty te powinny być umieszczone w rubryce 11 lub 12). W rubr. 8 należy umieścić inne koszty nie objęte rubrykami 5, 6 i 7, jak narzuty, koszty transportu, wynagrodzenie rzeczoznawców, sporządzenie dokumentacji dla ważniejszych obiektów itp.

W rubr. 10 należy wpisać, ile z wyszczególnionej w rubr. 9 kwoty przypada na spółdzielnie pracy.

rubryka 11

— wpisać koszt robót, które będą zlecone do wykonania własnym przedsiębiorstwom remontowym, tj. takim, które podlegają temu samemu ministerstwu, któremu podlega jednostka sporządzająca kosztorys.

W rubryce tej należy umieścić nie tylko nakłady, które będą dokonane przez przedsiębiorstwa własne, wykonujące dany remont, ale również i koszty części wymienionych materiałów, które będą dostarczone tym przedsiębiorstwom przez użytkownika obiektu (sporządzającego kosztorys).

rubryka 12

— wyjaśnienie jak dla rubr. 11 z tym, że rubryka ta odnosi się do obcych przedsiębiorstw remontowych, tj. takich, które nie podlegają temu ministerstwu, któremu podlega jednostka (użytkownik obiektu) sporządzająca kosztorys.

rubryka 13

— wpisać sumę z rubryk 9, 11 i 12. Rubryka ta podsumowana u dołu da całkowity koszt kapitalnego remontu danego obiektu.

rubryki 14 i 15

- w rubryce 14 należy wpisać ponownie umieszczony w rubr. 11 i 12 koszt materiałów dostarczanych innym przedsiębiorstwom (własnym i obcym), a w rubryce 15 koszt części wymiennych.

Po wypełnieniu należy podsumować rubryki od 3 — 15.

2. Objasnienia do wypełnienia formularza 3u₁ — „Plan kapitalnych remontów na rok 1952“.

Objasnienie nagłówka.

„Niewykorzystane środki

1951 r.“ — pozycję tę należy wypełnić w przypadku, gdy przewiduje się, że zakumulowane fundusze na kapitalne remonty w 1951 r. nie będą wykorzystane do końca 1951 r. Zgodnie z postanowieniami § 73 ust. 7 część V Instrukcji PKPG Nr 30 niewykorzystana część funduszu na kapitalne remonty w 1951 r. przechodzi na fundusz kapitalnych remontów 1952 r.

„Inne środki“

- podać sumę innych środków, które będą przeznaczone na pokrycie kapitalnych remontów 1952 r. Będą to np. fundusze z wymiany samochodów, dotacje, z rachunku strat i zysków itp.

„Dotacje z budżetu“

- pozycja ta służy do wypełnienia kwoty przez jednostki pokrywające kapitalne remonty z budżetu oraz Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej.

Poszczególne rubryki formularza wypełnia się następująco:

rubryka 3

- podać nazwy obiektów remontowanych w kolejności wg procesu technologicznego i nr księgi inwentarzowej.

„ 4

- podać jednostkę miary (szt., mb, m³ itp.).

„ 5

- podać ilość jednostek remontowanych wyszczególnionych w rubryce 3.

„ 7

- przez „Nr konta“ należy rozumieć pozycję w kosztach własnych, na której zbierane są wszystkie nakłady związane z kapitalnym remontem danego obiektu.

„ 8

- podać zaplanowane daty rozpoczęcia i ukończenia remontu. Przez datę rozpoczęcia i ukończenia remontu należy rozumieć datę wyłączenia z użytkowania obiektu remontowanego i datę oddania go z powrotem do użytku.

„ 9

- podać liczbę dni kalendarzowych trwania remontu (od daty rozpoczęcia do daty ukończenia).

rubryki od 10 do 20

rubryka 21

- wpisać sumy „razem“ z rubryk 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 z kosztorysu, sporządzonego na formularzu 3t₁. (Patrz objaśnienia szczegółowe dla kosztorysu wzór 3t₁). Dla obiektów, dla których nie są sporządzone kosztorysy (patrz p. II/1) należy koszt remontu umieścić w rubryce 18 lub 19 na podstawie cennika za te roboty.

- dla robót, które były zaplanowane do wykonania w 1951 r., a wykonanie ich zostało przesunięte na rok 1952 — należy kwotę wyszczególnioną w rubryce 20 ponownie wpisać w rubryce 21.

rubryki 22 i 23

- należy wpisać koszt w złotych dostarczonych materiałów zleceńobiorcom z rubr. 14 i 15 z kosztorysu, sporządzonego na formularzu 3t₁.

3. Formularz 3u₂ — „Remonty budynków“ — nie wymaga wyjaśnienia.

Na formularzu tym należy ponownie wpisać ujęte na formularzu 3u₁ remonty budynków i podać dla tych budynków dane w rubrykach od 2 do 10.

4. Formularz 3w₁ — „Zestawienie zbiorcze kapitalnych remontów na rok 1952“.

Formularz należy wypełnić na podstawie danych zawartych w pozycji „razem“ odpowiednich rubryk formularza 3u₁.

Suma rubryk 11, 13 i 14 równa się sumie w rubryce 4.

5. Formularz 3w₂ — „Finansowanie kapitalnych remontów na 1952 rok“ (dla Centralnych Zarządów).

Poszczególne rubryki wypełnia się na podstawie danych zawartych w nagłówkach, wypełnionych przez przedsiębiorstwa, zakłady i inne jednostki — formularzy 3u₁.

W rubryce 8 należy podać ustalony dla danego przedsiębiorstwa % na fundusz awaryjny:

$$\% \text{ kwota w rubr. 9} \times 100$$

$$\text{kwota w rubr. 5}$$

Kwota wyszczególniona w rubryce 7 równa się sumie kwot wyszczególnionych w rubrykach 9, 10 i 11.

rubryka 12

- należy wpisać sumę rubryki 20 formularza 3u₁.

„ 13

- rubr. 11 — rubr. 12 (w przypadku gdy kwota w rubr. 11 jest większa od kwoty w rubr. 12).

„ 14

- w przypadku gdy kwota w rubr. 11 jest mniejsza od kwoty w rubr. 12 — wpisać w rubr. 14 kwotę = rubr. 12 — rubr. 11.

rubryka 15 i 16

— należy wypełnić w przypadku gdy w danym przedsiębiorstwie jest niedobór na pokrycie kosztów remontów kapitałnych (rubr. 14).

„ 15

— należy wpisać kwotę z nagłówka formularza 3u1.

Jednostki pokrywające koszt kapitałnych remontów z budżetu lub z funduszu gospodarki mieszkaniowej wpisują w tej rubryce przydzielone fundusze na kapitałne remonty.

„ 17

— kwota w rubr. 17 powinna być równa kwocie w rubryce 14.

6. Formularz 3wa — „Zbiórce zestawienie remontów budynków“

— formularz należy wypełnić na podstawie pozycji „razem“ odpowiednich rubryk formularza 3u2.

187.

INSTRUKCJA

PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 3 z dnia 16 czerwca 1951 r.

w sprawie sposobu sporządzania planów uzyskiwania złomu i odpadków użytkowych metali nieżelaznych i ich stopów uzyskiwanych przy produkcji.

Na podstawie § 2 ust. 2 i § 5 ust. 3 uchwały Nr 305 Prezydium Rządu z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie planowania uzyskiwania złomu i innych odpadków użytkowych metali nieżelaznych i ich stopów (Monitor Polski Nr A-39, poz. 471) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Plany uzyskiwania złomu i odpadków użytkowych metali nieżelaznych i ich stopów przy produkcji, zwane dalej w skróceniu planami, zakłady przemysłowe sporządzają na formularzach wg wzorów, stanowiących zał. Nr 1 i 2 do niniejszej instrukcji.

2. Inne jednostki gospodarcze sporządzają jedynie plan wg wzoru stanowiącego zał. Nr 2.

3. Sporządzanie i przysyłanie planu następuje w terminie przewidzianym dla planu techniczno-przemysłowo-financego.

4. Plany na 1951 rok powinny być opracowane przez zakłady przemysłowe względnie inne jednostki gospodarcze i przesłane do Centralnych Zarządów względnie jednostek równorzędnych. Zakłady przysyłają równocześnie ich kopie w 2 egz. do Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem.

5. Centralne Zarządy, względnie jednostki równorzędne, na podstawie otrzymanych planów sporządzają w terminie do dnia 14 lipca br. plany zbiorcze, których kopie przesyłają do Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem i do Centrali Handlowej Metali Nieżelaznych.

§ 2.

Jednostki nadrzędne (ministerstwa, centralne zarządy, zjednoczenia) sporządzają plany zbiorcze na formularzach wzór nr 1 i nr 2 stanowiących załączniki do niniejszego zarządzenia.

Formularz nr 1 wypełnia się w następujący sposób:

1) Bilans materiałowy wypełniają przedsiębiorstwa oddzielnie dla każdego surowca lub półfabrykatu metali nie-

żelaznych, zużywanego do produkcji, zgodnie z nomenklaturą zawartą w spisie artykułów bilansowanych i rozdzielanych do planu zaopatrzenia na dany rok.

2) W rubryce 2 i 3 podaje się nazwę oraz ilość produkcji, do której zużywany jest surowiec lub półfabrykat metali nieżelaznych wg wzoru P-10p. planu techniczno-przemysłowo-financego na rok 1951.

3) Rubrykę 4 i 5 wypełnia się zgodnie z planowaną normą zużycia i zużyciem surowca lub półfabrykatu wg wzoru PZ-1 PZ-2 planu zaopatrzenia na rok 1951, względnie wg wzoru obowiązującego na dany rok.

4) W rubryce 6 podaje się ilość surowca lub półfabrykatu znajdującego się w gotowym produkcie.

5) Rubryka 7 wyraża w procentach stosunek rubryki 6 do 5.

6) W rubrykach 8a, b, c itd. podaje się w ilościach i procentach poszczególne rodzaje odpadków, powstałych przy produkcji.

7) Rubryka 9 tworzy się sumą odpadków z rubryk 8a, b, c itd.

8) Rubryka 10 wyraża w procentach stosunek rubryki 9 do rubryki 5.

9) Rubryka 11 wykazuje nieuchwytnie straty. Pozycję tę otrzymuje się przez odjęcie sumy rubryk 6 i 9 od rubryki 5.

10) Rubryka 12 wyraża w procentach stosunek rubryki 11 do 5.

11) Przykład wypełniania formularza Nr 1 podany jest na odwrotnej stronie formularza.

§ 3.

Formularz nr 2 wypełnia się w następujący sposób:

1) Plan zbiórki odpadków przemysłowych oraz złomu metali i stopów nieżelaznych składa się z dwóch części:

a) w pierwszej części podaje się, wg rodzaju, odpadki wymienione we wszystkich wzorach bilansów materiałowych w rubryce 8a, b, c itd.,

b) w drugiej części podaje się wg gatunków złom metali nieżelaznych pochodzący ze zbiórki (jednostki gospodarcze, poza zakładami przemysłowymi, wypełniają jedynie drugą część omawianego wzoru).

2) W rubryce 4 podaje się cyfry otrzymane dla poszczególnych rodzaj odpadków podanych na formularzu Nr 1 w rubryce 8a itd.

3) Rubrykę 9 — wypełniają ilościowo zgodnie ze swoim zapotrzebowaniem, podanym w planie zaopatrzenia na 1951 r., te zakłady, które są upoważnione do zużycia odpadków lub złomu metali nieżelaznych lub ich stopów, do dalszej przeróbki.

4) W rubryce 14 otrzymujemy wartość odpadków przeznaczonych do odprowadzenia do Rejonowej Zbiornicy Złomu podległej Centralnemu Zarządowi Gospodarki Złomem.

Rubryka 14 = (rubryka 4 — rubryka 9) rubr. 13.

§ 4.

Półroczne sprawozdania z wykonania planu jednostki gospodarcze sporządzają na formularzach wzór nr 1 i nr 3, stanowiących załączniki do niniejszej instrukcji, wg gatunków i asortymentów zawartych w PN — klasyfikacja brązów, mosiądzów itd.

§ 5.

Miesięczne operatywne sprawozdania, jednostki gospodarcze sporządzają na formularzu wzór nr 4, stanowiącym załącznik do niniejszej instrukcji.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. Dr St. Jędrzychowski

Lp.	Wyszczególnienie produkcji		Norma zużycia t/t	Zużycie t	Zawartość surowca w got. prod. t	Zużycie % $\frac{6 \cdot 100}{6}$	O						p		a	d				k	i		Odpadki nieuchwytnie		U w a g i
							w i ó r y		p y ł		z r z y n k i		i t p.			R a z e m									
							t	%	t	%	t	%	t	%		t	%	t	%		t	%	t	%	
1	2	3	4	5	6	7	8	8a		8b		8c		8d		9	10	11	12	13					

Przykład:

Robimy bilans materiałowy dla bloków miedzi, a więc w nazwie (surowca lub półfabrykatu) podajemy „bloki miedzi“.

W rubr. 2 podajemy nazwę produkcji, np.: „blacha miedziana“.

W rubr. 3 podajemy ilość produkcji blachy, np.: „1000 ton“.

Norma zużycia wynosi np. „1,3 t/t“ (czyli na 1 tonę blachy — 1,3 tony bloku miedzianego), a zużycie: (rubr. 5) „1300 ton“.

Zawartość surowca lub półfabrykatu w gotowym produkcie (rubr. 6) wynosi „1000 ton“.

Procent uzysku (rubr. 7) wyniesie: około 77%.

W rubr. 8 podajemy ilość wiórów powstałych przy frezowaniu co stanowi: „17,5%“.

W rubr. 8b podajemy zrzynki w wysokości: „222 tony“, co stanowi: „17,05%“.

W rubr. 8c podajemy zandrę: „3,2 tony“, co stanowi: „0,4%“.

Razem odpadki w rubr. 9 wynoszą: „277,2 tony“, co stanowi: „21,3%“.

W odpadkach nieuchwytnych (rubr. 11) podajemy: „22,8 tony“, co czyni „1,75%“ strat niepowrotnych. Pozycję tę otrzymuje się przez odjęcie sumy rubryk 6 i 9 od rubryki 5.

Zakład
Przedsiębiorstwo
CZP
Ministerstwo

Załącznik nr 2 do instrukcji Prze-
wodniczącego PKPG nr 3 z dnia
16 czerwca 1951 r.

Wzór Nr 2

Plan uzyskiwania odpadków przemysłowych i odsprzedaży ich Rejon. Złomu CZGZ oraz zbiórki złomu metali i stopów nieżelaznych.

Lp.	Rodzaj odpadków Rodzaj złomu	Wykonanie w r. 1950	Plan 1951	I kwart.	II kwart.	III kwart.	IV kwart.	Zużycie wewnętrzne zakładu	Zap as		Plan dostaw do Rej. Zbior Złomu	Cena jedn.	Wartość
									na począt- roku	na koniec roku			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

Zakład
Przedsiębiorstwo
CZP
Ministerstwo

Załącznik nr 3 do instrukcji Prze-
wodniczącego PKPG nr 3 z dnia
16 czerwca 1951 r.

Wzór Nr 3

Półroczne sprawozdanie z wykonania planu uzyskiwania odpadków przemysłowych i ich odsprzedaży Rej. Zbiornicy Złomu CZGZ oraz zbiórki złomu metali i stopów metali nieżelaznych.

Lp.	Rodzaj odpadków Rodzaj złomu	Wykonanie w r. 1950	Plan na r. 1951	Wykonanie I półrocza 1951	I kwart.	II kwart.	Zużycie wewnętrzne zakładu	Zap as		Plan dostaw do Rej. Zbior Złomu	Cena jedn.	Wartość
								na począt- roku	na koniec roku			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

Plan odzysku i odsprzedaży odpadków przemysłowych jest równocześnie związany z planem finansowym zgodnie z instrukcją w sprawie opracowania planu techniczno-przemysłowo-financeowego na rok 1951, tzn. koszty związane z odpadkami przemysłowymi i realizację odpadków księgujemy wg Jednolitego Planu Kont na koncie „83“, w ten sposób w planie kosztów otrzymane planowane koszty związane z odpadkami, wystąpią we wzorze P-36p w pozycji 14.

W planowanym wyniku działalności gospodarczej, tj. we wzorze P-41f, po stronie pasywów — w rubr. 19 — otrzymamy wartość odpadków z rubr. 14 wzoru Nr 2.

Nakłady związane z tymi odpadkami wystąpią w tym samym wzorze po stronie aktywów w rubr. 10.

Zakład
Przedsiębiorstwo
CZP
Ministerstwo

Załącznik nr 4 do instrukcji Prze-
wodniczącego PKPG nr 3 z dnia
16 czerwca 1951 r.

Wzór Nr 4

SPRAWOZDANIE

miesięczne z dostaw odpadków użytkowych metalnieżelaznych do Rej. Zbior. Złomu CZGZ

Lp.	Rodzaj odpadków Rodzaj złomu	Zap as na po- czątku okre- su sprawoz- dawczego	Przychód w miesiącu sprawozdaw- czym (zysk)	Dostawy do Rej. Zbior. Złomu	Cena jedn.	Wartość	Zap as na ko- niec okresu sprawozdaw- czego
1	2	3	4	5	6	7	8

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze. Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46.

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.

PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa, ul. Srebrna 12.

Konto PKO I-15809.

Cena numeru 1 zł 80 gr.

Zamówiono dnia 3 lipca 1951 r., podpisano do druku dn. 25 lipca 1951 r.

Nakład 14.600 egz., papier druk sat. kl. VII/A1/60 gr.

Zam. 19. Druk. „Prasa Demokratyczna“. Warszawa, ul. Sniadeckich 16.

2-B-31895